

za izvedbo zimske službe, splošnih gradbenih del, gozdne gradnje in cestne infrastrukture, višina poslov, ki mu jih je Kangler v svojem mandatu dodelil pa presega 300.000 EUR. Tako je občina za "čiščenje brežine" reke Drave ob Ruški cesti plačala skoraj 100.000 EUR, posek dreves na strmi brežini se je izkazal za povsem nepotreben in naravovarstveno celo škodljiv, golosek nabrežine pa zaradi možnega plazu tudi za resen infrastrukturni problem. Pretveze, kako javna sredstva preusmeriti v privatni žep se je Kangler domislil tudi na levi brežini reke Drave, vzdolž Lenta, ko je Maher posekal vsa sto in več let stara drevesa, Kangler pa je nato od Dravskih elektrarn izsilil 50.000 EUR plačila. Prav tako si je Maher vtaknil v žep 20.000 EUR za posek Tezenskega gozda, posekan les, čeprav javna dobrina mesta Maribor, pa je končal v Dupleku. Denar od opravljenih storitev naj bi si Maher in Kangler delila, pri čemer je Maher imel pokrite stroške dela in nekaj zaslužka, večina denarja, ki je bil prenakazovan preko več transakcijskih računov pa naj bi končala pri Kanglerju.

V ekonomiji Kangler ni zaupal inovacijam. Bolj kot IT, industrijske proizvodnje z visoko dodano vrednostjo, start up podjetij in združnega podjetništva si je želel velikih gradbenih projektov, toplarn, nebotičnikov in kulturnih templjev. V času, ko je bil župan nikdar ni obiskal tovarn tipa Mariborska livarna, Henkel ali TAM EUROPE, kjer bi z vodilnimi govoril o razvojnih možnostih družb z desetletno tradicijo, ni se udeleževal predstavitvenih srečanj mladih inovatorjev, prav tako ni nikdar obiskal Univerzitetnega kliničnega centra, ki je največji zaposlovalec v regiji. S sosednjimi državami ni iskal poslovnih kontaktov in edine službene poti v tujino so bile tiste, namenjene užitkom. Pač pa je redno sedel na kavi s podpornikoma in mecenoma njegove politične kariere, Marjanom Pinterjem in Blažem Mlinaričem, ki sta, tudi zaradi nasedlih Kanglerjevih projektov, pahnila v stečaj podjetji Konstruktor in MTB in zavrtala v banke več sto milijonske finančne luknje.

Franc Kangler je želel postati gradbeni megaloman. Z arhitekti je snoval neizvedljive ideje o stomilijonskem mariborskem Manhattenu, z Mlinaričem sta nameravala za potrebe univerziade pozidati celotno vznožje Pohorja, v najbolj z infrastrukturo obremenjenem predelu na Teznu je nameraval zgraditi toplarno in kompostarno. Kot nori rimski cesar Neron, ki je zase mislil, da je božji sin in najboljši pesnik pod Soncem, se je Kangler zaganjal v nebo, a vedno znova pristajal na trdih tleh. Večina njegovih idej namreč ni imela realne osnove, predvsem pa so manjkala finančna sredstva. Njegovi poskusi postati najuspešnejši župan v zgodovini Maribora niso ostali brez cene. Neposredno in posredno je Franc Kangler z zgrešenimi projekti Maribor osiromašil za preko 100 milijonov EUR.

Primeri, ki sledijo so zgovoren dokaz trditvi, da so njegovi projekti vse prej kot zgodbe o uspehu in da je Franc Kangler najslabši župan Maribora v zgodovini njegovega obstoja, poleg te oznake pa bi si glede na ugotovljene